

Az elátkozott hajniki kincsek

A hajniki Bezegh és Dubraviczki-féle házaknak is van végzetük; amabban a férfiak, ebben a hölgyek élnek sokáig, és viszont, halnak korán el. És így van ez emlékezet óta. Igen bonyolult, de nem kevésbé költői a mi családi mondánk is. Házunk, ahogy a régi lakrészek alatt még láthatni, hosszú, tekervényes, és jó erős pinczével van ellátva; mi természetesebb, minthogy ott sok és sok kincset ástak el; még pedig hasonló keresztnevű ősünk, midőn 1790-ben, éppen a Martinovics-féle összeesküvés idejében Bécsbe idéztetett volna. Az elásottat csak fölfedezte az uradalmi ügyelőség és ellátta végzettel, bűbájjal. Valamely este felnyíltak az ablakok, és felhőfogátán berepült egy vén banyóka. Legelső dolga volt kevés tejet kérni. Kapott is. Hanem aztán többet kért:

– Van – beszéli – a pinczékben egy nagy üreg, abban aranykácsa tojik száz esztendő óta. Ha megengedik kötényemet tollával telefosztanom, fölfedezem a helyet.

Öreganyánk bizony nem adott engedelmet. Az asszony erre ilyen átkot mondott, tótul „ilyen bűbájt tett” (takto počarila): „Valamíg egy az elásóval hasonnevű ember e házat nem bírja, én sem mutatkozom többé, legyen a kincs földé.” Éjjel-nappal várjuk ezt az asszonyságot.